

Liefde & Twijfel

door

Walter van Vliet

Gedichten, Walter van Vliet (1971), Den Haag/Rotterdam, 1996
Vormgeving: Walter van Vliet
Uitgever: Haagse Hoge School,
sector G.G.M.; C.M.V.

Oplage: 200 stuks (43 gedichten)
Selectie: 15

Inhoud

De boswandeling in de jungle van mijn geest	1
Een windvlaag	3
Ik begrijp wel wat jij bedoelt	4
Bij het meer	5
Impressie	6
De onbewerkte diamant	7
Willen in de stad	8
Het uiterlijk is een rage achter de te gekke etalage	9
24 April 1994	10
Reikwijdte	11
Herfst	12
Samen leven wij	13
Keer graag weer terug naar het begin of naar de bodem van het glas	14
Altijd verder	15

DE BOSWANDELING IN DE JUNGLE VAN MIJN GEEST

I

Ik ben Walter (24 April 1993)

De wolken bedekken de zon. Ik vraag mij af; wie ben ik.

Ik ben een opraper van gevallen zuilen;

Brokstukken van hoop, vertrouwen en geloof.

Van die stukken maak ik één zuil, want zo kan ik niet verder.

Ik wil water vangen; mijn gedachten zijn spetters.

Gevoelens worden tweezijdig, weet niet wat ik moet kiezen.

Zoveel huizen zijn gebouwd en binnenin gebeuren ongelofelijke dingen, afgesloten door een deur. Weg van buiten. Zoveel nietsvermoedendheid schreeuwt, brult, huilt in een woeste wervelstorm.

Weggeborgen geheimen klappen mee in het ritme van de sleur en worden verscheurd door onbegrip. Hoeveel tranen gaan er nog vallen in het meer; 'the boulevard of broken dreams'? Hoeveel mensen worden nog meegenomen in de eindeloze zee? Waarin ze verdwijnen en nooit meer terugkomen. Nu kan ik moeilijk meer aan liefde denken. Mijn hartstocht zoekt in putten, grotten. Ziet jou niet staan in het licht der ontpopping. Ik wil jou omklemmen, niet meer loslaten. (jij glijdt weg uit mijn handen)

Ik wijs veel af. Zie zwevende meeuwen letters maken in de lucht, lees boeken vol vrijheid.

Voel kracht en een twijfel, die ligt op het tapijt van mijn kamer. Liefde is in mijn cirkel, besef! Ik moet het laten komen: vrij en vol vertrouwen. Want ik kan drinken van het heldere water van de bron, rusten en dan weer naar buiten gaan. Mysteries zijn er om over na te denken, dansend, schreeuwend in je onderbewuste, sluimerend in de helverlichte duisternis. Dromen zijn de voorbodes, spelend in je hoofd; wachtend op je balkon.

Voel veel leven, hoor het suizen van het centrum ingeblikt & echt, voel een wind; die gordijnen en ramen opent, voel veel verlangen.

Ik wil graag zaaien in de open tuin onder de hemel.

II

Afbraak, 28 April 1993

Waar gaan de harten heen; die van de flexibel vertrouwende;
die van de intelligenten, tot het beter zijn.

Ik sta hier tot aan knieën in het water en kijk naar de berg.

'k Val voorover. Het nette hoongelach van mannen en vrouwen komt dichterbij, zwevend over de paden. Er wordt gekapt hier: hoofden, ideologieën, geloven, hopen. Er wordt gekapt hier door de mannen en de vrouwen. Er wordt hier gekapt met relativerende zeis en botte bijl.

Televisiebeelden spelen door op elk moment van de dag. Vol langdurig plezier en ongeluk. Terwijl de mensen altijd wachten op bevestiging.

Waar gaan de harten heen.

EEN WINDVLAAG

Duizenden leeuweriken vlogen over mij heen.
In één zucht van opluchting, in één zucht van opwinding, in
één vlaag wind.

Nu leef ik. Nu wil ik kunnen vasthouden met mijn handen, niet meer vergeten, de
mogelijkheden kennen. De sereniteit rust proeven uit een diepe bron van stromend water. En
daarmee leven.

En jij lief;
ren, spring of ga maar weg, als jij dat wilt.
Ik kan nu toch niet meer liegen.

IK BEGRIJP WEL WAT JIJ BEDOELT

Ik begrijp wel wat jij bedoelt,
wanneer jij zegt dat jij ongreipbaar bent.
Maar dat je eigenlijk van jezelf wegrent.
Dat niemand je begrijpt, dat je ongreipbaar bent.

Jij hebt zo vaak je hart opengeslagen,
zo wijd en zo open.
Hopend op alles,
Maar niemand die dat begrijpt.

Jij valt, en het enige wat blijft is hoop tot beter.
Jij bent en jij wilt ook ongreipbaar zijn; uit zelfverdediging,
maar het doet; o zo, pijn.

Ik zag jou daar zitten.
Gebroken: gespleten door hartstocht en twijfel.
Een gordijn van blonde haren hing voor je gezicht,
daarachter tranen.

Jij keek iedereen aan,
maar niemand die jou zag.

BIJ HET MEER

Toen ik jou kuste, langs het water, onze armen om elkaar heen,
toen ik jou kuste waren onze ogen dicht.
Het was zo makkelijk en zo mooi.

En toen jij mij lispelend vertelde in het groene gras,
Hoe vaak je had gelachen en hoe erg het was,
dat zoveel namaak is en zoveel puur.

En toen ik vertelde dat ik dwaal door het grote bos,
mijn duizelingwekkende hoop;
waarin ik soms verdwaal.

Later kusten wij weer en onze tongen zochten een weg,
dichter tegen elkaar aan.
Het was al donker en de sterren maakten licht.

Ik zei: 'zal ik een ster voor jou plukken, ik kan alles.'
Jij lachte met de wind mee, jouw twinkende ogen fonkelden
als diamant. Zo keken wij naar elkaar, over het water en door het land.

IMPRESSIE

De muziek van the Cure zijn als begeleiders van hun muze, over het eenzame moeras; het einde der wereld. De ondergang van een kaal gevrotten landschap.

Tegelijkertijd schreeuwde,
iemand
keihard
in een vierkante kamer.

DE ONBEWERKTE DIAMANT

Eerst was ik zo ruw als een onbewerkte diamant, zo teder als de kleinste fazant. En nu ben ik geworden tot charmant & galant.

Door alle formaliteiten heen, door teveel woorden is mijn façade compleet. Hier sta ik fantastisch verkleed.

Ik stond daar hoog, bovenop de berg, met mijn armen omhoog.
Met witte & blauwe bloemen die zacht zoenen.

Maar het was zo eenzaam,
zodat ik weer besloot om naar beneden te gaan.

Om meegevoerd te worden.

WILLEN IN DE STAD

Stilte.

Ik zie jouw flirtende lach voor mij.
Wacht geciviliseerd af of beter: ik durf niet.
(toch herken mij terug!)

Stilte.

Mensen lopen langs als deuren:
hun kapsels onderscheiden zich in woorden.
(namen tellen niet)

Kwaliteit is aan tijd gebonden in de stad,
de indirecte benadering via modeverschijnselen.

Op dit moment drink ik bekers onzekerheid en glaasjes liefde.
Gevangen sta ik in een weelderige tuin; vol vergetelheid & dure passie.
Ik kijk naar jou. Jij bent als een te grote zee voor mij.
Wanneer ik geheel in jou ga, zal ik verdrinken.
Toch laat ik mijn angst varen.

'Zullen wij gaan dansen,
ik dans Rock & Roll.'

Nu.

HET UITERLIJK IS EEN RAGE ACHTER DE TE GEKKE ETALAGE

Kom & Ziel!

De kunstzinnige lifestyle kost, als start f 750,--;
bestaand uit: een geest die neigt naar Kunst; een losse hand die graag bemint; een
geheugen als een waterval & een blijde geest.

En daar in de hoek:
Een blouse van f 30,-- die versierd, een rij tanden en een lekkere kont
voor op het strand. Samen voor f 150,--. Echt puur.

O, ja en daarboven is het kostuum van 'the man who always wins.'
Met een stropdas die kan wurgen; een verrassend colbert die je aan of uit kan doen. En een
pantaloon met in de zak een zakdoek, waarin je je neus kan snuiten. Het snot zal veranderen
in zilver.

&

Daarnaast is er voor f 350,--, een décolleté die je kan openscheuren en dichtgespen, die rood
is als vuur en lichtdonker blauw helder is van natuur. Doorziend, bedacht en dan onverwachts
sleept het je mee naar overal waar jij maar heen wilt. Het is niet duur, zelfs een koopje.

En dit moet u zien!
De ronde beeldbuis voor maar f 1000,--.
Je kan ervoor gaan zitten en kijken naar de etalage van de etalage.

Of heeft u nog een andere wens?

Een andere keus...

24 APRIL 1994

Hij is dood: kogel door zijn hoofd geschoten.
Zijn zwart-wit ogen waren als een schaar verborgen achter haar,
Verknipte 't en bleef daar.
'Hij had zoveel goeds in zich:' zegt zijn vrouw Courtney door tranen heen.

Schreeuwde uit van frustratie:
de haat tegen het opportunisme van de blinden; het ongrijpbare systeem dat steeds maar de
macht verdeeld. Besluiten in belangen verstrikt.

Geen gevoel meer.
Geen maatschappij meer.

De running man is dood.

Het nirwana niet in dit leven.

REIKWIJDTE

De stoel, de tafel, de t.v.
Ik met ogen
Knip stukjes beeld.

Met een afstandsbediening voor het beïnvloeden van mijn emotie
& een lekker kopje koffie.

En het gaat zomaar zo; van een ideaalbeeld naar doel,
van keiharde chaos naar decadentie,
van verbluffing naar versuffing.

Naar altijd een wedstrijd en nog even buiten mogen spelen.

HERFST

Dwarrelend over de weg,
Het doel ligt voor mijn voeten.

Ik wil niet bukken om het te pakken,
'k struikel en grijp het toch.

Ik loop verder over de weg.

Ik wil niet gaan over de brug,
maar de weg loopt dood

& ik wil niet stilstaan,
dus dan ga ik toch.

Zo dwarrel ik weer verder over de weg.

SAMEN LEVEN WIJ

Ik maak het mijzelf wat moeilijk.
Wil alles meemaken, maar niet 2 x
Ik wil altijd meer & dan weet ik.

Het is slopend en soms prettig, wanneer je niet weet wat je wilt.
Toch moet je ergens in geloven, antwoorden vinden; anders wordt het niets, niet gelukkig,
niet iets. Iedereen komt daar wel achter.

Altijd is er wat te doen, maar verveling breekt wetten in dulle momenten.
& geld maakt gelukkig indien je het nodig hebt.
& als je wat te doen hebt, heb je wat te vertellen.

Ja, gedrevenheid doet werken, voor een dans met een compliment, een ik hou van jou. De
achterkant van je, wilt niets:
Meer vergeten, meer drinken, meer verlaten, meer niet.

Ik lijd mee met de wereld, maar misschien is dat wel zelfmedelijden. Ik geef jou al mijn liefde,
maar misschien heb ik voor mijzelf geen liefde. Nu lieg ik. Alleen; kan met deze gedachten
niet verder.

'Ik maak het mijzelf wat moeilijk:' zeg ik tegen jou. 'Voel omhelzingen als ketenen, liefde en
twijfel verbonden. Kan niet uitleggen, wat ik bedoel, maar weer zoek ik naar verklaringen.

Eigenlijk leef ik stapje voor stapje. Van vraag naar vraag. Met een onvrede die vrede zoekt,
maar eigenlijk overlevering.
& jij zegt dat jij alleen mij wilt.

KEER GRAAG TERUG NAAR HET BEGIN OF NAAR DEBODEM VAN HET GLAS

Zachtjes kusjes plukken van wollen lippen.
Zachtjes liggen op wolken.

Buiten zijn er kleine dolkjes, die je net niet opensnijden.
En middelen die je nog geeneens bevrijden.

Zodra ik niets anders kan en mijzelf opsluit;
wil ik mezelf vergroten, dan weer verkleinen.

ALTIJD VERDER

De eerste keer dat ik jou zag.
Herinnering werd door ervaring omlijst.
Jouw standbeeld in mijn hart gezet.

Nu, nu altijd nu. De wind is wild en brengt mee koude gedachten
om voor te schuilen,
met in 't kielzog mannen die jouw standbeeld weer verhuizen.
Dit heb ik bij me.

Maar morgen is alles weer anders,
Dan groeien er weer bloemen op en in het lege veld.

Einde van deze bundel.